

му трѣбваше. Неговата работа бѣше да ся моли само Богу за тѣхно здравіе. Но той да ли ся наистина молеше за тѣхъ, и да ли имъ помагаше нѣщо неговата молитва, азъ това незнаѣхъ. Тоя пустинникъ ако и да добиваше, както що казахъ, непрѣ- станно хранѣхъ, но пакъ неоставяше сичко, токо така, да ся разпърска тукъ тамъ; но закачаше на клинъ, и това по надалѣчко, въ готварницѣхъ сичкытъ по-добры ястія- та въ єднѣхъ кошницѣхъ, като да небыхме могли ный да достигнемъ до тѣхъ. Но азъ, който съмъ ся отличвалъ още отъ младини съ мойтѣхъ разборитость и отважность, скочихъ веднѣжъ отъ ближняя зидъ въ кошницѣхъ, дѣто ядохъ колкото вече мо- жяхъ, а сичко друго разхвъргахъ долѣ на роднинытъ си, които, както и азъ, ся добрѣ нагостихъ. Но когато дойде пустин- никътъ вътрѣ и видѣ сичко дарма даанъ, което бѣхме направили, заповѣда на слу- жителя си да закачи кошницѣхъ по-на- далѣче и по-нависоко. На това отъ горѣ дойде му єдинъ пѣтникъ гостъ, когото той най-добрѣ нагости. Той тури пакъ въ